Jezus govori o pomembnosti samoopazovanje

5 Po obedu vpraša Kisjonah, s čim se bomo čez dan ukvarjali, ali imam morda v načrtu spet kakšen izlet, da bi lahko pripravil vse potrebno za udobno potovanje.
6 Rečem Jaz: »Moj prijatelj in brat! Nikar ne skrbi! Sprejeli bomo tisto, kar bo prinesel čas! Toda današnji in jutrišnji ne bo prinesel nič ali malo razen nas samih, in zato tudi ne potrebujemo posebnih priprav. Jutri proti večeru bo prišel Filopold iz Kane; ta bo tudi vedel marsikaj povedati.
7 Zdaj pa bomo v hladni senci dreves do poldneva naredili nekaj vaj v samoopazovanju!
8 Kajti resnično povem vam: nič ni za celotnega človeka bolj zdravilno kot občasno notranje samoopazovanje! Kdor hoče odkriti sebe in svoje moči, mora sam sebe večkrat raziskovati in notranje opazovati.
9 Ker pa je to tako nujno, bomo danes dopoldne tudi opravili takšno vajo, po kosilu pa bomo nekoliko zapluli po morju in videli, kaj bomo lahko tam storili.«
10 Nekateri pa ne vedo, kako naj se lotijo notranjega samoopazovanja in Me vprašujejo o tem. Jaz pa pravim: »V miru in tišini živo premišljujte o tem, kar ste storili in kar ste opustili, o dobro vam znani Božji volji in ali ste jo izpolnjevali ob različnih časih svojega življenja; tako ste se notranje pregledovali in s tem čedalje bolj oteževali Satanu, da bi vdrl v vas. Ta namreč skuša na vso moč z vsakovrstnimi zunanjimi, praznimi slepili človeku preprečiti njegovo notranje samoopazovanje.
11 Ko namreč človek z vajo doseže določeno spretnost v opazovanju svoje notranjosti, zlahka in hitro najde v sebi tudi pasti, ki mu jih je nastavil Satan, in jih lahko potem spretno odpravi in uniči in najodločneje prepreči vse nadaljnje zvijače tega sovražnika. To Satan še predobro ve, zato si zavzeto prizadeva zaposliti dušo z vsakršnimi iluzijami, ki vlečejo navzven, in tako zlahka, neopazno iz ozadja, nastavlja duši različne pasti, v katere se duša nazadnje tako zaplete, da se sploh ne more več opazovati, to pa je zelo hudo.
12 Tako bo duša potem čedalje bolj ločena od svojega duha in ga ne bo mogla več prebuditi, in to je že začetek druge smrti v človeku.
13 Zdaj veste, kaj je bistvo notranjega samoopazovanja. Zato delajte odslej do poldneva to vajo v tišini in ne dopustite kateremu od zunanjih pojavov, da bi vas motil. Kajti Satan gotovo ne bo odnehal in vas bo skušal zmotiti s takšno ali drugačno zunanjo predstavo. Toda potem se spomnite, da sem vam to napovedal in se hitro vrnite vase!«
14 Nato se vsi povsem umirijo, vsak se začne temeljito opazovati in to traja nemoteno eno uro.

225. Pojav pošasti, pravega leviatana. Obljuba čudovitega plačila za tiste, ki bodo pogumno vztrajali. Angel Arhiel prepodi strašno žival. Grozeča nevihta. Okrepitev slabotnih. Baram, plemeniti gostitelj.

1 Minila je ura, potem pa je nenadoma bobneče zagrmelo, kot da bi čisto blizu udarila močna strela v hišo Vsi se silno prestrašijo in planejo pokonci, toda spomnijo se Mojih besed in se hitro umirijo.
2 Ampak Satan ne odjenja; kmalu po poku zaslišijo mirujoči, toda v duhu dejavni učenci grozljivo sikanje in žvižganje, in ne dolgo zatem se na morskem obrežju dvigne čudna pošast. Glava je podobna volkovi, le da je vsaj stokrat večja; dolg, iz žrela segajoči jezik je podoben divje zvijajoči se ogromni kači; obe ušesi sta silno veliki in podobni volovskim; oči so videti kot veliki žareči kovinski plošči, prednje noge so takšne kot šape velikega medveda, zadnje noge podobne levovim, seveda neznansko velike; telo je podobno krokodilovemu z baziliskovim (afriški vampir) repom. Njegovo rjovenje je bobneče pokanje in njegovo dihanje grozljivo sikanje in žvižganje. Takšna pošast se torej dviga iz morja.
3 Na obrežju pa se pasejo ovce, voli, krave, teleta in veliko oslov. Pošast začne pri priči loviti domače živali in jih požira drugo za drugo. Domače živali nato zbežijo; pošast pa se začne premikati proti nam.
4 Več učencev to opazi, vstane in reče: »Gospod, ta preizkušnja je nekoliko prehuda! Precej telet, kakih deset jagnjet in dve mladi oslici je strašna pošast že požrla; zdaj bi rada še kakšen posladek in si je, sledeč svojemu vohu, med nami gotovo že kaj izbrala, ker se je nekoliko omahovaje napotila naravnost k nam. Najbrž bi bilo pametno, da bi se temu ubijalcu nekoliko umaknili s poti! Kajti s to zverino se pač ni mogoče naravno bojevati in kaj šele zmagati!
5 Rečem Jaz: »Ne dajte se niti najmanj motiti! Na zunaj vsi skupaj nismo kos tej pošasti, kajti to je povsem izoblikovan Leviatan: toda pred našo notranjo močjo mora pobegniti na konec sveta; zato bodite brez skrbi! Še kratka ura, pa boste prodrli skozi mejne utrdbe smrti, in oblast nad vsem peklom in njegovo vojsko bo vaše plačilo!«
6 Takoj po teh Mojih besedah se pošast spet nekajkrat oglasi s svojim bobnečim glasom in se nato spet čisto mirno in hkrati precej hitro napoti proti nam, ter nam z divjim opletanjem svojega kačjega jezika in z neprestanim kroženjem svojega dolgega in kot drevo močnega repa izzivalno kaže svojo požrešnost. Toda učenci so zdaj v najboljšem duševnem stanju in breznu strahu in omahljivosti gledajo, kako se jim pošast približuje.
7 Ko se nam približa na deset korakov, dam zgolj notranji namig angelu Arhielu in ta nenadoma stopi pred pošast in jo vpraša: »Kaj iščeš tu, Satan? Poberi se - ali pa te uničim!« Zdaj pošast odpre žrelo in videti je, kot bi hotela govoriti; toda angel ji znova zapove umik! Zdaj žival oglušujoče zarjove in nato med predirljivo ostrim sikanjem in žvižganjem pobegne v morje.

8 Ko pa se je spet potopila v morje, je v velikem zalivu tako močno vzvalovila vodo, kot da bi jo razburkal najmočnejši vihar; toda to nobenega učenca več ne moti in v tej poslednji uri z največjo notranjo vnemo negujejo mirovanje v Bogu.
9 Proti koncu tega mirovanja pa nenadoma pridivja silna nevihta. Ostri bliski švigajo skozi zrak; močni sunki vetra upogibajo drevje skoraj do tal in velike in težke dežne kaplje, pomešane s točo, padajo iz temnih oblakov.
10 Nekateri slabotnejši učenci so že hoteli pobegniti v hišo; toda angel reče: »Ostanite in spoznajte Satanovo slepilo!« Tedaj ostanejo in zlahka vzdržijo prazen dež. Dežuje sicer vedno močneje in zrna toče živahno poskakujejo od tal; toda nobenega človeka ne zadenejo, in dež tudi nikomur ne zmoči kože.
11 Zdaj angel zagrozi oblakom in ti se takoj razgubijo, in pri priči nastane najjasnejši dan. Čez nekaj trenutkov pa je čas samoopazovanja končan in Haram reče: »Gospod, kakor Ti je pogodu, tu ali v hiši! Jed je pripravljena!«
12 Rečem Jaz: »Počakaj, naj mine še pol ure, potem bo vse prav!Učencem moram povedati še nekaj besed.«
13 Baram gre spet na ladjo, kjer je v velikem zaboju spravljenih več mehov najboljšega vina, naroči svojim ljudem, naj jih postavijo v kuhinjo in tam napolnijo vse vrče, kuharjem in kuharicam pa reče, naj še pol ure počakajo in pripravijo jedi šele, ko jim bo dal znamenje za to. Nato pa pride spet k Meni in tudi on prisluhne Moji razlagi učencem o samoopazovanju in o njegovi koristnosti.

226 O velikem blagoslovu rednega notranjega samoopazovanja. O preroje-nju. Čarovniško občevanje z duhovi - pot v pekel. Čemu mora biti Satan? Judeževa predrznost in opomin.

1 Povedano pa se je glasilo: »Zdaj ste videli nov način, kako lahko človek prehaja od materije v čedalje bolj čisto duhovnost in kako lahko na tej poti postane gospodar nad samim seboj in končno tudi nad vso zunanjo naravo. Zato gojite od časa do časa to pot v Mojem imenu in dosegli boste veliko oblast nad svojimi strastmi in iz tega nad vsem naravnim svetom in onstran nad vsem stvarstvom.
2 Videli ste hude pojave, ki jih je poslal nad vas Satan. Obšla sta vas strah in groza; toda ker ste zaupali Moji besedi, ste se tudi opogumili in se spet umirili ter v tem miru postali kos vsem hudim dogajanjem.
3 Vendar nikar ne mislite, da ste Satanu že odvzeli njegov zlobni pogum! Vsakokrat, ko boste opravljali takšno notranjo vajo, vas bo vznemirjal, dokler ne boste v duhu popolnoma na novo rojeni.
4 Ko pa boste enkrat prerojeni v duhu, bo Satan za večno izgubil vso oblast nad vami,

in vi boste sodniki njemu, in tudi vsem tistim,ki se jih je polastil in mu jih boste znova iztrgali za večno!«
5 Vpraša Peter: »Kako pa se človek znova rodi? Morata duša in duh na koncu spet v telo kakšne nove žene in se iz njega na novo roditi? Ali kako je treba to razumeti?«
6 Rečem Jaz: »Tega še dolgo ne boš mogel povsem razumeti. Ko pa bom enkrat povzdignjen tja, od koder sem prišel, in bo Moj duh osvobodil tvojega duha, tedaj boš razumel prerojenje duha v vsej globini in polnosti. Toda zdaj ti to še ne bi bilo mogoče in tudi nikomur izmed vas. Z ravnanjem po Mojem nauku in s takšnimi življenjskimi vajami pa boš končno iz sebe in v sebi dosegel to svetlobo.
7 Tega ni mogoče razumeti z nobenim naukom in poukom od zunaj, ampak to si mora vsak sam v sebi pridobiti po poti, ki sem vam jo pokazal za vse večne čase.«
8 Reče Juda: »Gospod, videl sem mogočne čarovnike in zaklinjevalce in izganjalce duhov; govorili so z dušami umrlih in te so govorile urejeno in so razkrile skrivne reči. Kako pa so ti prodrli v svet duhov? Mar je bilo tudi to nekakšno duhovno prerojenje!?«
9 Rečem Jaz: »O ja, toda ne za nebesa, ki so Božji prestol, marveč za pekel, kjer stanuje Satan in njegovi angeli! «
10 Reče Juda: »Če je tako, potem je vendar tudi Satan gospod, ki ima veliko oblasti, čeprav je ta zla. Jaz pa menim, da bi bilo, če bi bilo mogoče, vendarle bolje uničiti enega Satana kot pustiti, da on uniči tisočkrat tisoče. Čemu mora biti v Božjem redu tudi Satan?«
11 Rečem Jaz: »Zato da bo kmalu ujel tudi tebe, ker se tako zavzemaš zanj! Še veliko ti je potrebno, da boš vsaj približno spoznal samega sebe, kaj šele veliki Božji red, ki je iz zelo modrih razlogov na zemlji poleg dneva ustvaril tudi noč. Ali razumeš bistvo noči zemlje in večni dan vsakega sonca in da je vsako sonce tudi zemlja, enaka tej, ki te nosi in hrani? - Če pa tega ne razumeš, te vprašam, kako moreš priti z vprašanjem, ki se ne spodobi človeku pred njegovim Gospodom, Bogom in Stvarnikom. Ali ne bi rad tudi vprašal, zakaj je kamen trd in zakaj je voda tako zelo mehka, ali zakaj ti ogenj povzroči bolečino, hladna voda pa nobene?
12 Povem ti pa: Če ničesar ne razumeš, se najprej nekaj nauči in bodi pri tem tiho in pozornega duha; in šele ko boš zares razumel, boš lahko govoril in svoje brate lovil z vprašanji.
13 Toda glej, s teboj je tako kot z vso neumnost jo ljudi: skrivaj se je sramujejo, zato jo hočejo prikriti z vsakovrstnimi na videz - blesteče modrimi vprašanji, ne pomislijo pa, da šele tako razkazujejo svojo neumnost! Zato naj te Moje blage besede spametujejo, sicer se boš enkrat prav pošteno zaletel in Jaz te ne bom tako hitro

potegnil iz blata!«
14 Te besede so Judu precej zmanjšale pogum za spraševanje in pomembno je pogledoval proti Tomažu, toda ta se je delal, kot da opozorila ne bi bil slišal, in enako so storili tudi drugi učenci, Juda pa je to pomirilo in se je modro umaknil.

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 1